

REGION | Publicistika

Filip Zoubek & The Blues Q nenapodobují originály

V pražské hospodě U Vystřeleného oka se před pár dny rozezněly bluesové melodie v rámci festivalu Sochooko blues fest. Zlatým hřebem večera byla skupina Filip Zoubek & The Blues Q, hudebníci pocházející z Prahy a středních Čech.

ANDREA GRUBNEROVÁ

Praha – Filip Zoubek dělá muziku už téměř dvacet let. Tehdy také založil kultovní bluesovou formaci s názvem Letouni soumraku. Ze zdravotních důvodů se ale skupina po sedmácti letech odebrala na zasloužilý odpočinek a jemu se nechtělo sedět doma. Proto se rozhodl rozjet sólový projekt Filip Zoubek & The Blues Q.

U zrodu této kapely stál také saxofonista Miroslav Mráz z Kladna a bubeník Ladislav Čermák. Současnou sestavu skupiny pak tvoří ještě další dva členové, Anna Cibulová na piano a Miroslav Mach, zkušený baskytarista.

„Dva roky jsme hledali tu pravou tvář. Není totiž jednoduché najít hudebníky, kteří by si vyhovovali žánrově, lidsky a k tomu měli v sobě trochu elementární odpovědnosti. Což pro nás bylo zásadní,“ říká Filip Zoubek.

Kapela podle něj nemusí být složená z muzikantů s akademickým vzděláním. Stačí, když dělají hudbu srdcem. „Naše jádro sice drží, ale za ta léta se u nás vystřídal i pár lidí, kteří měli hudební vzdělání a mnoho let praxe. Jenže něco se naučit nedá. My zkrátka nehrajeme složitou hudbu. Naše písničky jsou o třech až čtyřech akordech. Jenže právě zahrát jednoduchou hudbu, navíc s jistou mírou osobitosti, abychom nebyli jen obyčejný revival, je celkem těžké. V tom se utrzujeme na zkouškách docela pravidelně,“ popisuje s úsměvem frontman kapely.

Jednoduše skupina vyhledává kvůli tomu, že v ní hledá výraz a něco, kvůli čemu bude hudba

FILIP ZUBEK & THE BLUES Q dělá podle slov frontmana hudbu srdcem, možná proto vystoupila na Sochooko blues festu v Praze jako zlatý hřeb večera. Foto: archiv kapely

bavit nejen je, ale i publikum, které si je do klubu přijde poslechnout. „Je pravda, že chvíli jsme to publikum museli určitým způsobem hledat. Někdy přijde pár lidí, jindy se to zase rozkřikne a máme plno. My to ale nevnímáme nijak špatně, je to pro nás přirozený proces,“ říká Filip Zoubek. „Navíc nejsme žádné rychlokvašky, takže si věci rádi odpracujeme. Je to běh na dlouho trať, musí se jít krok za krokem. Také jsme ve věku, kdy víme, že přes noc se nikdo slavným nestane. Ani nemáme tu ambici, chceme dělat muziku, která nás těší.“

Přestože má formace v názvu slovo blues, nevnímají ho jako žánrově zařa-

zení a škatulku, do které by se řadili. Podle Filipa Zoubka je to stav mysli, způsob jakým přemýšlejí a možná trochu i životní styl.

To byl i jeden z důvodů, proč začali hledat přesahy a skládat vlastní písničky. Na jednu stranu jim přišel bluesový rozsah malý. Hrají tedy převzatou tvorbu a zčásti vlastní. A to jak v češtině, tak v angličtině.

Filip také do kapely přinesl hru na vlastnoručně vyrobený Cigarbox Guitar. Což je třístunná kytara z krabice od doutníků, kterou na českých pódiiích jen stěží uslyšíte. Skladbu Blind Man zahrnou právě na tento neobvyklý nástroj najdou jejich fanoušci i na debutovém albu. To vydala

skupina, ve velmi originální provedení, loni na podzim.

Místo klasického CD si nechali vyrobit dřevěný

DŘEVĚNÝ PIVNÍ TÁCEK vydala kapela místo CD. Foto: Deník

V mládí unikla nacistům a v letošním roce oslavila sté narozeniny

Během svého století zažila válečné hrůzy, tvrdou práci i zkázu ničivých povodní. Úsměv na tváři ji přesto téměř nikdy neopouští.

VÁCLAVA BURDOVÁ

Vždy vstřícná a usměvavá, tak Emílii Šanovcovou popisují přátelé a rodina. Ani ve sto letech ji neopouští dobrá nálada, i když její život nebyl vždycky lehký. Svého úctyhodného věku se podle svých slov dožila díky boží vůli. Podle jejich příbuzných stojí za její dlouhověkostí silná víra i tuhý kořínek.

„Sto let, které maminka prožila, bylo pro ni a tatínka velmi dramatické období. Prožili spolu za tragických okolností druhou světovou válku. Maminka ale ještě předtím zažila velké změ-

EMÍLIE ŠANOVCOVÁ oslavila letos sté narozeniny. Foto: Deník

ny,“ popisuje dcera Jarmila Pospíšilová. Její maminka se narodila během první světové války. Jako dítě zažila vznik Československa a v mládí nacistickou okupaci. Válečná léta pro ni byla obzvláště složitá. „Tatínek měl strach, aby ma-

minka s položidovským původem neměla problém. Odvezl ji proto do malé vesnice, kde přečkala válku v úkrytu,“ vypráví dcera Jarmila. Doma se poté o válce příliš nebavili. Pro rodiče to byla příliš tragická doba.

Po válce přišel relativní klid. Jenže jen na tři roky. Emílie Šanovcová vychovávala tři děti a její manžel provozoval obchod se smíšeným zbožím. Ten mu záhy zabavili komunisté. Přišlo další těžké období. I tehdy si Emílie zachovala svou vstřícnost a lásku k ostatním. „Maminka je velmi laskavá a hodná. Celý život se snažila někomu pomáhat. Bylo to její poslání. Pamatuji si, jak jsme spolu chodily do kroužku, kde maminka šila oblečení pro potřebné,“ vzpomíná dcera Jarmila.

NEZLOMILA JI VÁLKA ANI NIČIVÁ POVODĚŇ

Na důchod si Šanovcovi našetřili a koupili domek kousek od Olomouce. „Tatínek dům opravoval, budoval zahradu. V 97. roce měli ro-

diče 50. výročí sňatku. Ještě na jaře jsme to oslavili a potom v létě přišla povodeň,“ popisuje další zásah osudu Jarmila. Její rodiče se po povodních odstěhovali do Prahy, kde Emílie Šanovcová ovdověla.

Přes všechny strasti je stále pozitivní. „Největší radost mi dělá, když jsou všichni spokojení a šťastní. Nejenom já sama, ale když jsou šťastní i ostatní,“ říká čtyřnásobná prababička. „Babička měla vždycky pozitivní přístup k životu. Má tuhý kořínek. Je to děvče z Moravy,“ vysvětluje její vnuk Patrik Pospíšil, který nejraději vzpomíná na její kuchářské umění.

Sté narozeniny oslavila Emílie Šanovcová se svými nejbližšími v centru života 90, kde je na odlehčovacím a rehabilitačním pobytu.

Vizitka

Narodila se v Praze, vystudovala oděvní školu se zaměřením na kloboučnictví pro zakázkovou výrobu, 15 let pracovala v tradiční modistické dílně v Praze. Po mateřské dovolené si v centru Prahy otevřela vlastní dílnu, kde už šestým rokem ručně vyrábí klobouky.

Emílie Šanovcová

- narodila se 7. června 1916, absolvovala rodinnou školu
- za války se ukrývala v malé vesnici na Moravě, poté pracovala ve skladu cukrárny
- většinu života prožila na Olomoucku, v důchodu se přestěhovala do Prahy 11